

Arrest

nr. 92 091 van 26 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 juni 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 31 juli 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 19 januari 2011, als werknemer of werkzoekende, een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving.

1.2. Op 30 maart 2011 werd verzoekster in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 20 juni 2012 ten aanzien van verzoekster de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 26 juni 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis en 42 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: [T. R.], Nationaliteit: Nederland, [...] en [H. Y.], [...], nationaliteit: Nederland en [H. A.], [...], nationaliteit: Nederland

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende op 19-01-2011 en verkreeg de E- kaart op 30-03-2011. Overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de wet van 15-12-1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Dienst Vreemdelingenzaken werd door de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid ingelicht dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd. Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene sinds 07-12-2011 niet meer tewerkgesteld is. Heden voldoet betrokkene dus niet langer aan de verblijfsvoorwaarden als werknemer (art 40 §4 1° - wet 15.12.1980)

Betrokkene is in 2012 nog 1 dag tewerkgesteld geweest, namelijk op 10-06-2012, maar gezien deze tewerkstelling marginaal is, kan hier geen behoud van het verblijfsrecht aan ontleend worden. Deze ene dag tewerkstelling betekent met andere woorden geen onderbreking van haar statuut als werkzoekende. Overeenkomstig artikel 42bis § 2, 3° kon zij nog 6 maanden, vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreden en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer volgens artikel 42bis § 2, 3° van de wet van 15-12- 1980.

Voor zover betrokkene heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40 § 4, 1° van de wet van 15-12-1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest. Er blijkt inderdaad uit de voorgelegde bewijzen dat betrokkene ingeschreven is bij de VDAB als werkzoekende, uitgenodigd werd voor een opleidingsaanbod en gesolliciteerd heeft naar een job. Dit alles bleef echter zonder enig resultaat, hetgeen de geloofwaardigheid van een eventuele reële kans op tewerkstelling verder ondergraaft.

Wat betreft het medisch attest en het bewijs van arbeidsongeschiktheid dat betrokkene voorlegt, dient opgemerkt te worden dat deze werkonbekwaamheid geen grond kan zijn om overeenkomstig artikel 42bis § 2, 1° van de wet van 15-12-1980 het intrekken van het verblijfsrecht te [...] beletten. Betrokkene was arbeidsongeschikt van 29-10-2011 tot 30-03-2012. Concreet houdt dit in dat het niet de arbeidsongeschiktheid is die ten grondslag ligt aan de inactiviteit van betrokkene op dit ogenblik. Immers, betrokkene is heden niet meer arbeidsongeschikt.

Bij gebrek aan enige economische activiteit of bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Het betreft een volledig leefloon als persoon met gezinslast. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder enige economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstem[m]ing is met de voorwaarden zoals opgenomen in artikel 40 § 4, 1ste lid, 2° van de wet van 15-12-1980.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de wet van 15-12-1980.

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de burger van de Unie waarbij [H. Y.] en [H. A.] zich vervoegden wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkenen overeenkomstig artikel 42ter § 1, 1° van de wet van 15-12-1980. Er werden geen relevante, documenten voorgelegd naar aanleiding van de uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken dd 27/4/12 (betekend op 15/5/12) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 ter §1, 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat de twee kinderen van betrokkene zonder problemen moeten in staat zijn hun moeder te vervoegen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending van de artikelen 40, § 4, eerste lid, 1° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 2, 5 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaft volgende toelichting:

“I. Inbreuken op E.V.R.M.

A.

Artikel 8 van het EVRM beschermt het recht op eerbiediging van het privé- en familieleven.

Dat volgens het attest samenstelling gezin verzoekende partij een gezin vormt met haar twee dochters en zoon (stuk 3).

Dat [A.] en [Y.] minderjarig zijn en in het Rijk schoolgaand zijn.

Dat verzoekende partij niet kan gescheiden worden van haar kinderen.

De Raad van State oordeelde in dat opzicht dat de verwijdering van een persoon uit zijn familie- of vriendenkring, zelfs voor een korte periode, een ernstig en niet te herstellen nadeel veroorzaakt en dus een schending uitmaakt van art. 8 EVRM. (zie R.v.S. 28/01/2002, n° 102.960 en 4/03/2002, n° 104.280).

De Raad van State besloot in het hieronder geciteerde arrest dat er sprake was van een manifeste beoordelingsfout :

“(…) avoir décidé que la suspension, pour une durée incertaine, fut-elle en principe limitée, des liens familiaux du requérant, ne constitue pas des circonstances exceptionnelles justifiant la demande d'autorisation de séjour en Belgique “ (C.E. 8 février 2002, n° 103.410).

B.

Artikel 8 EVRM beschermt het privéleven.

De Raad van State heeft zich hierover reeds verschillende malen uitgesproken :

“ le paragraphe 1er de l'art. 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ne garantit pas seulement la vie familiale, ainsi que paraît l'y réduire la partie adverse, mais protège aussi le droit au respect de la vie privée; ce droit couvre un domaine d'application large, qui comprend notamment les rapports humains que l'individu est appelé à nouer avec autrui; qu'il résulte que la partie adverse, en s'étant dispensé d'examiner les raisons culturelles et affectives et les liens personnels d'amitié qui pourraient justifier l'examen par la Belgique de la demande d'asile du requérant, n'a pas statué en prenant en compte toutes les circonstances de l'espèce, et n'a pas motivé adéquatement sa décision “ (C.E. 6/12/2001, n° 101.547).

“ L’art. 8 de la Convention Européenne de Sauvegarde des Droits de l’Homme protège, non seulement le droit au respect de la vie familiale, mais également le droit au respect de la vie privée; que cette dernière comporte le droit d’établir et d’entretenir des relations avec d’autres êtres humains, notamment dans la domaine affectif, pour le développement et l’épanouissement de sa propre personnalité. “ (C.E. n° 81.931 du 27 juillet 1999).

In dezelfde zin : R.v.S. 7/01/1998, n° 70.538; R.v.S. 11/02/1999, n° 78.711; R.v.S. 7/11/2001 n° 100.578; R.v.S. 19/12/2001, n° 91.709; R.v.S. 04/03/2002, n° 104.280; R.v.S. 21/09/2001, n° 99.031; R.v.S. 27/09/2002, n° 110735.

C.

Een beperking van het grondrecht kan enkel in de gevallen voorzien door artikel 8 §2 van het EVRM.

“ Geen inmenging van enig openbaar gezag is toestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ’s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. “

Ook hierover sprak de Raad van State zich reeds uit:

“ Une mesure d’éloignement du territoire constitue une ingérence dans le droit de l’étranger au respect de sa vie privée ”, et que “ une telle ingérence n’est permise que pour autant qu’elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire, notamment à la défense et à la prévention des infractions pénales “ (C.E. n° 78711, 11 février 1999; CE, n° 105.428, 9 avril 2002).

Het Europese Hof voor de Rechten van de Mens stelde in zijn arrest REES van 17/10/1986, dat, om de verplichtingen van een Staat te bepalen, er een evenwicht moet worden bewaard tussen, enerzijds het algemeen belang en anderzijds de belangen van het individu, en dat de criteria van artikel 8§2 EVMR in dat opzicht een nuttige richtlijn vormen.

Een inbreuk op art. 8 EVRM is dan ook enkel toegelaten indien ze noodzakelijk is voor het verwezenlijken van één van de doeleinden voorzien door het Verdrag, en indien ze bovendien noodzakelijk is in een democratische samenleving.

(“ La mise en oeuvre de la Convention européenne des droits de l’Homme”, Ed. du jeune Barreau de Bruxelles, 1994, p. 92.)

“ En particulier, la règle de proportionnalité postule l’exclusivité du moyen : non seulement la limitation de la liberté doit apparaître comme le SEUL moyen apte à atteindre le but autorisé, mais encore, parmi plusieurs mesures qui peuvent s’offrir à elle, l’autorité doit opter pour la mesure la moins restrictive “

(VELU, ERGEC, “ La Convention Européenne des Droits de l’Homme”, Bruylant Bruxelles, 1990, n° 194 : SWARTENBROECKS, “ Les AR interdisant à des étrangers non- C.E.E. de résider dans certaines communes sont-ils compatibles avec les engagements internationaux de la Belgique? “ R.D.E., 1994, n° 78, p. 301).

Deze vereiste van proportionaliteit legt de overheid de verplichting op om een afweging te maken tussen het beoogde doel, noodzakelijk voor het algemene belang, en de ernst van de inbreuk op de bescherming van het particulier belang.

“Ce critère de nécessité implique que l’ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et proportionné au but légitime recherché; qu’il incombe à l’autorité de montrer dans la motivation formelle de la décision d’expulsion qu’elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l’atteinte au droit de la requérante au respect de sa vie privée et familiale. ”

(CE 9/04/02, n° 105.428 in dezelfde zin : CEDH, arrest “ BERREBAH “ van 21 juni 1988, série A n° 138, p. 24; CEDH, arrest “BARTHOLD “, o.e. §§ p. 5 - 59, CE, arresten n° 66.292 van 16 mei 1997, n° 68.643 van 26 september 1997 en, n° 78.711 van 1 februari 1999).

D.

Art. 2 en 5 van het EVRM beschermen het recht op leven en vrijheid.

II. *Geen inbreuk op artikel 40§4 1° van de Wet van 15.12.1980*

Aangezien verzoekster ingeschreven werd bij de V.D.A.B. op 08.06.12 (stuk 4) en het nodige doet om haar economisch potentieel te activeren op de arbeidsmarkt.

Dat verzoekster sinds 1997 regelmatig gewerkt heeft met een onderbreking van 2006 tot 2009.

Dat haar arbeidsongeschiktheid ten einde liep op 22.03.12 (stuk 6).

Dat voormelde arbeidsongeschiktheid aanving op 29.10.11 en erkend werd (stuk 7).

Dat hiervan attest voorligt (stuk 8).

Dat verzoekster thans tewerkgesteld is bij VZW Diocesane Instituten en loonbrief inzake juni 2012 overlegt (stuk 9).

Dat verzoekster wegens lumbago (stuk 10) beperkingen heeft op de arbeidsmarkt.

Dat verzoekster inderdaad leefloon ontvangen heeft (stuk 11).

Dat de bestreden beslissing dwaalt wanneer deze stipuleert dat verzoekster geen tewerkstelling ambieert.

Dat verzoekster tijdelijk arbeidsinactief was omwille van arbeidsongeschiktheid tot 30.03.12 en thans - ondanks medische problematiek - opnieuw tewerkstelling geniet en derhalve geen onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel.

Dat de beslissing a quo dan ook dwaalt en nietigverklaring zich opdringt.”

2.2. Verweerder repliceert als volgt:

[...]

Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van artikel 3 van de wet dd. 29.7.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die beiden de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van verzoekster haar inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

[...]

Uiteraard dient verzoekster, die haar verblijfsrecht heeft bekomen als werkneemster, te voldoen aan de wettelijke voorwaarden opdat zij haar verblijfsrecht kan behouden.

[...]

Evenwel heeft de gemachtigde dienen vast te stellen dat zulks niet het geval is, zoals ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier.

Verzoekster houdt in haar verzoekschrift, na eerst een schending aan te voeren van artikel 8 EVRM waarop hieronder wordt teruggekomen, voor dat er 'geen inbreuk op artikel 40§4 § 1 van de Wet van 15.12.1980' is.

Ter ondersteuning verwijst zij naar haar arbeidsongeschiktheid tot 22.03.2012, alsmede naar de tewerkstelling thans bij VZW Diocesane Instituten. Zij erkent verder leefloon te hebben ontvangen, en houdt voor een tewerkstelling te ambiëren.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekster haar beschouwingen geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing.

Vooreerst kan verzoekster niet dienstig verwijzen naar een loonbrief die dateert van 06.2012, en zodoende niet gekend was door de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster werd bij schrijven dd. 27.04.2012, haar betekend op 15.05.2012, verzocht recente bewijzen voor te leggen (expliciet opgesomd in deze brief naargelang de activiteit).

Verzoekster legde o.m. een deeltijdse vervangingsovereenkomst voor dd. 10.06.2012 (zijnde een zondag), doch nazicht in Dimona op 15.06.2012 leerde dat verzoekster slechts voor 1 dag was ingeschreven, met name zondag 10.06.2012 (begin- en einddatum op deze datum). Terwijl uit de opzoeking in de dimona databank verder blijkt dat verzoekster voor het overige geen enkele dag tewerkgesteld was in 2012.

Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift tevens naar een lumbago en naar haar arbeidsongeschiktheid, die volgens haar verklaringen in het verzoekschrift duurde tot 22.03.2012. Nazicht van de stukken van het administratief dossier leert dat verzoekster o.m. een attest van de mutualiteit dd. 22.03.2012 en 06.06.2012 dienomtrent heeft voorgelegd, waarin melding werd gemaakt van een arbeidsongeschiktheid tot (en met) 29.03.2012.

Nazicht van de motieven van de bestreden beslissing leert evenwel dat de gemachtigde ook dienomtrent heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing [...].

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met de elementen die verzoekster, hiertoe uitgenodigd bij brief dd. 27.04.2012, heeft voorgelegd, waaronder de tewerkstelling (zij het maar 1 dag), het medisch attest en het bewijs van arbeidsongeschiktheid, alsmede het bewijs van leefloon.

Terwijl de loutere bewering van verzoekster dat zij wel een tewerkstelling ambieert, geen afbreuk kan doen aan de motivering alsdat 'indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest. Er blijkt inderdaad uit de voorgelegde bewijzen dat betrokkene ingeschreven is bij de VDAB als werkzoekende, uitgenodigd werd voor een opleidingsaanbod en gesolliciteerd heeft naar een job. Dit alles bleef echter zonder enig resultaat, hetgeen de geloofwaardigheid van een eventuele reële kans op tewerkstelling verder ondergraaft'.

Verzoekster kan niet dienstig voorhouden dat zij werk zoekt, en de gemachtigde niet mocht oordelen dat verzoek[st]er niet kan worden beschouwd als werkzoekende. Verzoekster verliest kennelijk uit het oog dat:

- in 20[1]1 een laatste maal dimona was gemeld van 30.05.2011 - 07.12.2011, en sedertdien niet meer was ingeschreven als werkneemster, behoudens de marginale melding van één dag (zondag 10.06.2011);
- verzoekster aldus sedert 07.12.2011 niet meer is tewerkgesteld behoudens één enkele dag, doch integendeel ononderbroken een leefloon ontvangt.

De loutere beweringen van verzoekster in haar verzoekschrift dat zij een tewerkstelling ambieert, kunnen geen afbreuk doen aan de concrete motivering in de bestreden beslissing en kunnen niet volstaan opdat verzoekster door de gemachtigde had dienen te worden aangezien als werkzoekende.

Verzoekster kan niet dienstig voorhouden. Zij toont niet aan dat de gemachtigde onredelijk heeft gehandeld.

“De Raad meent dat gelet op deze feitelijke vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze kon oordelen dat de verzoekende partij, ondanks haar werkwillegheid die door de bestreden beslissing niet wordt ontkend, niet aantoonde aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet te voldoen. De stukken 6 en 7 die aan het verzoekschrift zijn toegevoegd doen aan het voorgaande geen afbreuk nu dergelijke stukken niet een bewijs van het bestaan van een reële kans op tewerkstelling vormen. De Raad herhaalt dat het bestaan van werkwillegheid in hoofde van de verzoekende partij, die niet is betwist, op zich niet volstaat om een verblijfsrecht te behouden nu dergelijke werkwillegheid niet noodzakelijk het bestaan van een reële kans op tewerkstelling impliceert. Evenmin doet het gegeven dat de verzoekende partij zwanger is en medische beperkingen kent en inmiddels bevallen is van een kind aan het voorgaande afbreuk. Haar medische beperkingen zijn elementen die er eerder op wijzen dat haar kans op tewerkstelling wordt verkleind. Derhalve toont de verzoekende partij geen schending van de door haar aangehaalde bepaling aan.” (R.v.V. nr. 70 247 van 21 november 2011, www.rvv-cce.be).

Verzoekster haar beschouwingen falen volkomen. Op basis van de stukken die verzoekster heeft voorgelegd op 12.06.2012 (na hiertoe te zijn uitgenodigd bij brief van 27.04.2012, haar betekend op 15.05.2012) en gelet op de overige elementen die blijken uit het administratief dossier, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht een beslissing genomen tot beëindiging van het verblijfsrecht.

Terwijl de bestreden beslissing genoegzaam werd gemotiveerd, met draagkrachtige motieven die de bestreden beslissing afdoende ondersteunen in rechte en in feite.

“Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat zij zich nog in de voorwaarden bevindt om te kunnen blijven genieten van een verblijfsrecht. Verwerende partij draagt deze bewijslast niet. (...)

In zoverre verzoeker met deze uiteenzetting en het nogmaals bijbrengen van de sollicitatie tracht een nieuwe beoordeling van haar verblijfsrecht te verkrijgen, wijst de Raad er op dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Nu het hoofdmotief van de bestreden beslissing strookt met alle wettelijke bepalingen ter zake, stelt de Raad vast dat verzoekers overige kritiek niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Verzoeker toont met [zijn] betoog niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven (R.v.V. nr. 55 051 van 27 januari 2011, www.rvv-cce.be).

Verzoekster haar beschouwingen falen in rechte en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die terecht werd genomen. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onredelijk zou hebben gehandeld.

“2.9. Verzoekster betwist geenszins de vaststelling dat zij niet meer als zelfstandige tewerkgesteld is en dat zij OCMW-steun geniet maar meent dat zij zich in een uitzonderings- en overmachts[s]ituatie bevindt die het behoud van het verblijfsrecht rechtvaardigt. Verzoekster verwijst naar een stuk 2 dat zij bij haar verzoekschrift voegt en waaruit blijkt dat haar dokter adviseert tijdens de zwangerschap rust te houden. Verzoekster stelt dat zij zich genoodzaakt zag haar beroepsactiviteiten als zelfstandige stop te zetten en verwijt de verwerende partij hier geen rekening mee gehouden te hebben.

2.10. In de mate dat verzoekster doelt op de situaties zoals voorzien in artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet en met haar uiteenzetting meent dat zij hieronder valt, waardoor er ten onrechte een einde gesteld werd aan haar verblijfsrecht, laat deze uiteenzetting evenwel niet toe vast te stellen dat verzoekster, die slechts enkele maanden in België tewerkgesteld was, zich bevindt in één van de vier in artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziene situaties. De Raad wijst er op dat in het door verzoekster bij haar verzoekschrift gevoegde attest geenszins sprake is van een tijdelijke arbeidsongeschiktheid. In bijgevoegd stuk leest de Raad dat dokter [J. Q.] in dat verband slechts stelt dat met

het herhaaldelijke karakter van miskramen verzoekster tijdens haar zwangerschap rust dient te houden en zij niet zwaar mag heffen en sjouwen. Zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat verzoeksters zwangerschap tot tijdelijke arbeidsongeschiktheid leidde, merkt de Raad op dat het attest dateert van 26 oktober 2010 en verzoekster reeds sedert 19 augustus 2010 niet meer aangesloten is bij een sociaal verzekeringsfonds. Bovendien blijkt dat het attest melding maakt van het feit dat verzoeksters zwangerschap op 22 mei 2011 is uitgerekend zodat hoegenaamd niet kan ingezien worden hoe dit attest nog zou kunnen dienen als bewijs van tijdelijke arbeidsongeschiktheid op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Immers blijkt dat ook na de afloop van de zwangerschap verzoekster niet meer tewerkgesteld was. Verzoekster toont met haar betoog niet aan welke elementen aanleiding zouden kunnen hebben gegeven tot een andere beoordeling van haar situatie. Zij toont met haar uiteenzetting niet aan dat verweerder niet over voldoende gegevens beschikte om met kennis van zaken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing" (R.v.V. nr. 71 091, van 30 november 2011, www.rw-cce.be.)

Verzoekster, die de concrete vaststellingen die blijken uit het administratief dossier en waaromtrent expliciet gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing, ook niet betwist, kan niet dienstig kritiek uiten op de bestreden beslissing, die geheel terecht genomen werd gezien de elementen waarover de gemachtigde beschikte op het ogenblik van het nemen van zijn beslissing.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E 1994, z.p.).

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, geoordeeld dat verzoekster haar verblijfsrecht diende te worden beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels.

In antwoord op de voorgehouden schending van artikel 8 EVRM, laat de verwerende partij het volgende gelden.

Verzoekster beweert dat zij een feitelijk gezin vormt met haar twee dochters en zoon, zoals moet blijken uit het attest samenstelling gezin dat zij aan het verzoekschrift voegt. Zij houdt voor dat zij niet kan worden gescheiden van haar kinderen.

Verwerende partij laat gelden dat de bestreden beslissing ook betrekking heeft op verzoekster haar twee minderjarige kinderen, zodat niet zou kunnen worden voorgehouden dat de beslissing een scheiding tussen beiden veroorzaakt.

[...]

Verzoekster gaat niet in op deze concrete motivering, en betwist deze dan ook niet. Zij kan derhalve niet dienstig voorhouden dat zij ten gevolge van de bestreden beslissing van haar minderjarige kinderen gescheiden zal worden.

Evenmin kan verzoekster dienstig voorhouden gescheiden te worden van haar meerderjarige dochter.

Vooreerst heeft verzoekster zich t.a.v. de gemachtigde niet beroepen op deze meerderjarige dochter, om haar verblijfsrecht te behouden (zie ook de laatste paragraaf van de bestreden beslissing, waarin gesteld wordt dat verzoekster geen relevante documenten voorgelegd inzake eventuele humanitaire elementen waarmee rekening kon worden gehouden bij de beoordeling van het dossier.

Verder dient te worden gewezen op het gegeven dat, hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor

de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Immers, “er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden” (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rvv-cce.be).

Verzoekster toont geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan inzake haar meerderjarige dochter.

De verwerende partij laat verder gelden dat verzoekster niet aantoont niet in de mogelijkheid te zijn om elders een privé- en gezinsleven te voeren. Verzoekster heeft de Nederlandse nationaliteit, en toont niet aan dat zij haar privé- en gezinsleven niet verder in Nederland kan uitoefenen.

Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoont dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de beslissing tot weigering van verblijf houdende een bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig de terzake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen, (cfr. (J. Vande Lanotte, en Y. Haeck (eds.), *Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004 en RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)).

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM en dat verzoeksters middel dus niet kan worden aangenomen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat zij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.)

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Overigens laat de verwerende partij gelden dat art. 8, 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden uitdrukkelijk vermeldt dat een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het in art. 8, 1 vermelde recht is toegestaan wanneer deze nodig is ter vrijwaring van de nationale veiligheid en de openbare orde, voor het economische welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en de moraal, of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden.

De verwerende partij is dan ook de mening toegedaan dat de bestreden beslissing art. 8 EVRM niet schendt, en herhaalt dat uit het tweede lid van art. 8 EVRM blijkt dat dit artikel niet absoluut is. “Als uitgangspunt geldt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht, aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren en om, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen, met inbegrip van de verwijdering ervan te regelen, onder voorbehoud dat deze maatregel van verwijdering niet verdragsonverenigbaar is; dat ter beoordeling hiervan moet worden nagegaan of door het uitvoeren van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van, enerzijds, het recht van de verzoekende partij op de eerbiediging van haar gezinsleven en, anderzijds, op de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten; (...); dat bovendien het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet op absolute wijze aan de verzoekende partij de in artikel 8, eerste lid, EVRM beoogde bescherming van het gezinsleven onttrekt; dat immers de Belgische wetgeving niet uitsluit dat de verzoekende partij, ook nog na de tenuitvoerlegging van het thans betreden bevel op wettige wijze kan worden toegelaten het Rijk binnen te komen, er kort verblijf te houden en er, binnen de perken van de wet, langer te verblijven en te vestigen, dat anderzijds de

verzoekende partij niet het minste element voorlegt omtrent de wijze en de intensiteit waarop zij feitelijk de band beleeft met haar minderjarig kind; dat, in het licht van de hiervoor geschetste feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatieruimte die artikel 8 EVRM biedt aan de verwerende partij, er derhalve te dezen redelijkerwijze geen onrechtmatige inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij is;

dat het middel niet gegrond is. (Raad van State nr. 97.206 van 28 juni 2001).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Art. 40bis e.v. van de Vreemdelingenwet heeft immers tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in art. 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook R.v.St. nr. 140.105 dd. 02.02.2005 en R.v.V. nr. 1493 dd. 30.08.2007).

De niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster om reden dat zij de noodzakelijke formaliteiten dient te vervullen ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, verstoort het privé- en gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van art. 8 EVRM (R.v.V. nr. 1785 dd. 18.09.2007).

Verzoekster laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in haar privé - en gezinsleven zou uitmaken. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM.

Tot slot merkt verwerende partij op dat verzoekster ook verwijst naar de artikelen 2 en 5 van het EVRM, doch in gebreke blijft uiteen te zetten om welke reden zij deze artikelen geschonden zou achten.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoekster slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoekster door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet - naar behoren - worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden."

2.3.1. De Raad merkt op dat de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het vereiste inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geenszins tot gevolg heeft dat verzoekster gescheiden wordt van haar minderjarige kinderen. In de bestreden beslissing wordt namelijk duidelijk aangegeven dat ook een einde gesteld wordt aan het verblijfsrecht van deze kinderen, zodat deze haar dienen te vergezellen. In zoverre verzoekster nog verwijst naar het feit dat haar meerderjarige dochter in België verblijft, moet worden geduid dat verweerder terecht opwerpt dat verzoekster niet aantoont dat de relatie die zij met haar dochter heeft van die aard is dat zij de bescherming van artikel 8 van het EVRM geniet. Er blijkt derhalve niet dat de bestreden beslissing een inmenging in het gezinsleven van verzoekster vormt.

Waar verzoekster er voorts op wijst dat artikel 8 van het EVRM ook het privéleven beschermt, moet worden geduid dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat enig aspect of onderdeel van haar leven dat onder het begrip privéleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM valt door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht. Zelfs in de veronderstelling evenwel dat dit zo zou zijn, dan nog moet worden gesteld dat de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om het verblijfsrecht van een vreemdeling te beëindigen en dat verzoekster met haar theoretische uiteenzetting niet aantoont dat haar eventuele privéleven, wanneer dit wordt afgewogen tegen het algemeen belang dat gediend is met een effectieve toepassing van de Vreemdelingenwet zwaarder zou moeten doorwegen en er kan gesproken worden van een disproportionele inmenging (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.3.2. Aangezien verzoekster nalaat om toe te lichten waarom zij van oordeel is dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de artikelen 2 en 5 van het EVRM kan de Raad enkel aangeven dat dit onderdeel van haar middel, bij gebrek aan de vereiste duidelijkheid, onontvankelijk is.

2.3.3. Verzoekster betoogt in een tweede onderdeel van haar middel dat verweerder verkeerdelijk heeft geconcludeerd dat zij geen tewerkstelling ambieert en hierdoor artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

Artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :
1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;”*

De in casu bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, waarin het volgende bepaald is:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor

arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

Het staat niet ter discussie dat verzoekster een tijdlang niet kon werken omwille van gezondheidsproblemen en dat zij, gelet op een eerdere tewerkstelling in het Rijk tussen januari en december 2011 en wat is bepaald in artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, als werknemer kon worden aanzien zolang zij arbeidsongeschikt was. Een controlearts stelde op 22 maart 2012 evenwel vast dat verzoekster vanaf 30 maart 2012 niet langer als arbeidsongeschikt kon worden beschouwd. Vanaf dat ogenblik werd zij niet langer automatisch erkend als werknemer.

Uit de door verweerder neergelegde outputprint van de gegevens uit de dimona-databank inzake de tewerkstelling van verzoekster blijkt dat zij na 7 december 2011 slechts één dag – op zondag 10 juni 2012 – tewerkgesteld was. Verweerder oordeelde dat een dergelijk korte tewerkstelling te marginaal is om verzoekster nog als werknemer te kunnen beschouwen. Deze stellingname is niet kennelijk onredelijk (cf. HvJ 23 maart 1982, 53/81, D. M. Levin/staatssecretaris van Justitie, punt 17; zie ook HvJ 13 april 2000, C-176/96, Lehtonen, punt 44; HvJ 6 november 2003, C-413/01, Ninni-Orasche, punt 26). Verzoekster houdt voor dat zij vanaf 10 juni 2012 opnieuw voor een aantal weken tewerkgesteld was bij de vzw Diocesane Instituten en verwijst in dit verband naar een loonbrief. Er blijkt evenwel niet dat het hier een effectieve en officiële tewerkstelling betreft waarmee verweerder rekening kon en diende te houden, aangezien uit de aan de Raad voorgelegde outputprint van de gegevens uit de dimona-databank inzake verzoeksters tewerkstelling in het Rijk niet blijkt dat zij in juni 2011 langer dan één dag werd tewerkgesteld en uit een uittreksel van de kruispuntbank van sociale zekerheid blijkt dat haar ook in de maand juni 2012 – maand waarin zij voorhoudt een inkomen uit tewerkstelling te hebben – een volledig leefloon werd uitgekeerd.

Verzoekster gaat verder uit van een foutieve lezing van de bestreden beslissing waar zij stelt dat verweerder verkeerdelijk motiveert dat zij geen tewerkstelling ambieert. Verweerder heeft het feit dat verzoekster effectief werk zoekt geenszins in vraag gesteld en heeft zelfs uitdrukkelijk verwezen naar het gegeven dat zij zich liet inschrijven als werkzoekende en dat zij bewijzen inzake sollicitaties aanbracht. Verweerder heeft wel geoordeeld dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij een reële kans maakt om te worden aangesteld. Hij heeft hierbij aangegeven dat indien verzoekster effectief een reële kans zou maken op een tewerkstelling er kon verwacht worden dat zij op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen – op 20 juni 2012 – reeds actief zou zijn geweest op de Belgische arbeidsmarkt. Aangezien verzoekster aangeeft te solliciteren als schoonmaakster en dit een beroep is met een knelpuntkarakter, is deze redenering niet kennelijk onredelijk. In zoverre verzoekster opnieuw stelt dat zij tewerkgesteld is en geen belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel kan de Raad slechts herhalen dat deze bewering geen steun vindt in de hem voorgelegde uittreksels van de dimona-databank en de kruispuntbank van sociale zekerheid.

Een schending van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK